

med en stigende Gjæld og en formindsket Formue nærne os til de onde Tider, hvor Nyden da kommer til at hvile paa en Befolkning, som maafe vil have ondt ved at høre den. Vi maa vide, at vi nu have gode Aar — det vil sige i materiel Henseende; i andre Henseender have vi ikke gode Aar — og, dersom vi derfor nu vilde gaa frem efter det System, at vi sagde: „Lad Efterkommerne bære Udgifterne; det er urimeligt, at vi skulle udrede Alt det, der falder paa os“ — saa siger jeg, at vi vilde gjøre Uret imod vore Efterkommere og da ogsaa imod vor Samtid.

Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Strup) bemærkede endvidere, at det var med Urette, at jeg havde krævet noget Bederlag for, at der ingen Indkomsskat var kommen i 1869, eftersom Indkomsskatten ikke var nogen regulær Skat. Det er nu ogsaa ganske rigtig, at den ikke i Formen har været nogen regulær Skat. Men jeg tør sige, at der siden 1864 ikke har været nogen lovgivende Forsamling samlet, som ikke har erkjendt, at en aarlig Indkomsskat foreløbig var en Nødvendighed for vore Finantser. Det er første Gang i Aar, at jeg har hørt en modsat Paastand fremsætte. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem for 9de Kreds kan have hørt det Foredrag, som vi før hørte af det 5te kongevalgte Medlem (Andrae) om, hvad der havde bevirket, at vore Indtægter dog nogenlunde havde kunnet holde Stridt med vore Udgifter, uden at lægge Mærke til, at Indkomsskatten virkelig har udgjort et ikke ubetydeligt item i vore Indtægter. Jeg kan sige de Herrer med fuldkommen Sikkerhed, thi jeg har opgjort det paa det Nøiagtigste, at, dersom vi ingen Indkomsskat havde haft i disse Aar, saa havde vi ogsaa gjort et meget betydeligt Tilbagestridt, og saa havde vi staaet meget ubeldigere, end vi nu gjøre idet vi havde staaet med en meget betydelig formindsket Formue. Derfor forekommer det mig, at vi under de nu en Gang givne Forhold maa betragte Indkomsskatten som noget Regulært. Grunden til, at Indkomsskatten ikke blev vedtagen i 1869, var jo ikke den, at Thingene negtede den, og Grunden var heller ikke den, at Regjeringen ikke ansaa den for nødvendig — thi Regjerin-

gen havde jo selv fremlagt et Forslag i saa Henseende, og det ærede Medlem, som den Gang selv var Medlem af den Regjering, der fremlagde Forslaget, maa jeg antage har været enig deri — men der indtraf tilfældige Omstændigheder, som gjorde, at Regjeringen henimod Slutningen af Finantsaaret ansaa det rigtigst at slutte Rigsdagssamlingen uden at faae Spørgsmaalet om Indkomsskatten afgjort. Hvilke Motiver der kan have været tilstede hos Regjeringen til at gjøre dette, tør jeg ikke sige; men ganske vist maa jeg dog tro, at den daværende Regjering, eftersom den bestandig under hele Forhandlingen havde fastholdt Indkomsskatten, ogsaa ansaa den for en finantsiel Nødvendighed.

Det ærede Medlem spurgte mig fremdeles om, hvori Banskkelighederne ved at beslutte sig til at realisere det omhandlede Beløb af Aktiver til den 1ste April, bestode. Han bemærkede dog selv, at jeg allerede paa et andet Sted havde givet en Grund derfor, den nemlig, at det jo altid er en betænkelig Sag lang Tid i Forveien med Sikkerhed at ville beregne, at man til en vis Tid til en rimelig Kurs, hvad jeg dog maa formode, at det ærede Medlem har tænkt sig og vil forlange, skal kunne afsætte en saa stor Mængde Aktiver, som Talen her er om. Men jeg antager, at det ærede Medlem derhos til lige maa have lagt Mærke til, hvad jeg i mit forrige Foredrag fremsatte om den Betryggelse, som jeg maa fordrer, for at jeg skal kunne give mit Samtykke til Afslutningen af en Kontrakt, som strækker sig ud over det Finantsaar, hvorpå der her er Tale, og hvilken Betryggelse er af en anden Besskaffenhed end den, som ydes ved en Genvisning til Realisation af Reserverfonden. Det ærede Medlem vil vistnok ogsaa give mig Ret, naar jeg siger, at det ikke forholder sig saaledes, som han mente, at der fandt en Modsigelse Sted imellem, hvad jeg nu havde anført, og hvad jeg i forrige Samling havde bemærket om, det for mig aldeles Unødvendige i at sætte Indkomsskatten i Forbindelse med de jydskke Jernbaner. Der er slet ikke nogen Modsigelse deri; thi det er slet ikke paa Grund af, at de jydskke Jernbaner ere de jydskke Jernbaner, men det er paa Grund